

“Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ”

του Μιχάλη Μισεγγιάνη

Μια φορά και έναν καιρό, υπήρχε ένας άντρας που τον έλεγαν Λάκη.

Ο Λάκης είχε μόλις μετακομίσει σε μια καινούργια γειτονιά και είχε μόλις τελειώσει τις σπουδές του. Το θέμα με τον Λάκη όμως ήταν πως πολλές φορές, ένιωθε πως κάτι έλειπε στην ζωή του και δεν καταλάβαινε τι ήταν. Κάθε μέρα, κάθε πρωί που ξυπνούσε, ένιωθε άσχημα και το μόνο που ήξερε ήταν πως έπρεπε να κάνει κάτι για αυτό.

Έτσι, μια μέρα το αποφάσισε: θα ταξιδέψει σε όλο του κόσμο για να καταλάβει τι έχει και να ξαναγίνει χαρούμενος. Άρχισε να σκέφτεται τι θα μπορούσε να του λείπει στη ζωή του. Μετά από πολλή σκέψη κατέληξε σε τρία πράγματα που θα μπορούσε να θέλει.

Ένα: επειδή ήταν από φτωχή οικογένεια, πάντα ήθελε να νιώσει πως είναι να είσαι πλούσιος. Δύο: η ζωή του ήταν πάντα βαρετή και ήθελε να ζήσει μια περιπέτεια. Τρίτο: ο Λάκης δεν είχε ταξιδέψει ποτέ εκτός Ελλάδας και πάντα ήθελε να δει απίστευτα μνημεία και τοπία.

Σκέφτηκε να αρχίσει με το να γίνει πλούσιος και πήρε το αεροπλάνο για το Las Vegas.

Ο σκοπός του ήταν να γίνει χαρτοπαίχτης και να φτιάξει περιουσία. Όταν έφτασε στο Las Vegas πήγε να νοικιάσει δωμάτιο για να κοιμηθεί. Εκεί που ξάπλωσε στο κρεβάτι του θυμήθηκε πως ακόμα, δεν ήξερε να παίζει Ροκερ. Την επόμενη μέρα πήγε αμέσως σε ένα κατάστημα με βιβλία για να δει αν μπορούσε να βρει ένα βιβλίο που θα τον βοηθούσε να μάθει Ροκερ. Προς μεγάλη έκπληξη του βρήκε ένα βιβλίο που θα μπορούσε να του βοηθήσει. Το διάβασε και το έμαθε απ' έξω και ήξερε ότι χάρη σε αυτό και στην εξυπνάδα του θα γινόταν πολύ καλός χαρτοπαίχτης. Έτσι αποδείχθηκε τελικά, μιας και σχεδόν σε κάθε αγώνα κέρδιζε. Επί τρεις μήνες έπαιζε και είχε βγάλει 50.000€. Μια μέρα αποφάσισε να τα πάρει όλα και να παίξει ένα παιχνίδι μέχρι τέλους. Μοίρασαν τα χαρτιά και ο Λάκης είδε ότι είχε τέλεια φύλλα. Κατάφερε να μπλοφάρει και έβαλε όλους τους άλλους να τα ποντάρουν όλα και τελικά τους τα πήρε. Είχε γίνει πλούσιος, αυτό που πάντα ήθελε να γίνει. Μαζί με την τεράστια περιουσία του, κοιμήθηκε χαλαρός εκείνο το βράδυ, όμως όταν ξύπνησε ακόμα ένιωθε ανικανοποίητος από τη ζωή του. Κι όμως, ήταν πλούσιος, πώς ήταν δυνατό αυτό;; Τότε κατάλαβε πως δεν ήθελε αυτό πραγματικά. Φυσικά, έπρεπε να σκεφτεί το κλασικό ρητό: 'Τα χρήματα δεν φέρνουν την ευτυχία'.

Κατάλαβε πως έπρεπε να κάνει κάτι από τα άλλα δύο. Σκέφτηκε και ξανασκέφτηκε και τελικά το βρήκε, αυτό που ήθελε ήταν να ζήσει μια τρομερή περιπέτεια. Όμως, πού θα την έβρισκε; Δεν είχε τίποτα άλλο παρά να περιμένει. Περίμενε εννέα ολόκληρους μήνες για να βρει μια περιπέτεια. Τελικά, μια μέρα, άκουσε για κάποια περίεργα πράγματα που γίνονταν στο δάσος του Αμαζονίου και σκέφτηκε: «Όλο και κάποια περιπέτεια θα υπάρχει εκεί». Για αυτό ξεκίνησε το ταξίδι του στο πιο επικίνδυνο δάσος του κόσμου.

Όταν το αεροπλάνο προσγειώθηκε ο Λάκης βγήκε αμέσως, πήρε όλα τα απαραίτητα και μπήκε στο δάσος. Ενώ περπατούσε, άκουσε ένα περίεργο θόρυβο και ένα δόρυ πέρασε ακριβώς πάνω από το κεφάλι του. Τότε κάποιοι ιθαγενείς εμφανίστηκαν και τον αιχμαλώτισαν. Τον πήγαν στο αρχηγό τους για να αποφασίσουν τι θα τον κάνουν. Ο αρχηγός τους είπε μια περίεργη πρόταση η οποία τελείωσε με τη λέξη “serpento”. Ο Λάκης ήξερε ότι αυτό έμοιαζε με την λέξη “serpent” που σημαίνει φίδι στα αγγλικά και κατάλαβε πως θα είχε άσχημα ξεμπερδέματα. Τον μετέφεραν στην άκρη ενός γκρεμού και εκεί που νόμιζε ότι όλα είχαν τελειώσει, τον άφησαν χωρίς να του ρίξουν. Ο Λάκης ανακουφίστηκε πολύ που δεν του έριξαν, αλλά η χαρά του δεν κράτησε για πολύ. Άκουσε ένα τρίζιμο και μετά ένα κροτάλισμα. Είχε τρομερό άγχος γιατί ήξερε ότι κάτι παραμόνευε εκεί. Ήρθε η στιγμή της αλήθειας, άκουσε ένα πλάσμα να ανεβαίνει. Ήταν σίγουρος για το τι θα έβλεπε και όταν το πλάσμα βγήκε από την τρύπα

του το επιβεβαίωσε. Ένα τεράστιο φίδι! Ξαφνικά είδε μια φιγούρα να ξεπροβάλλει στην άλλη πλευρά του γκρεμού φωνάζοντας: «Ιδού το περιβόητο *Serpento*! Το δυνατότερο φίδι του κόσμου, το μεγαλύτερο φίδι του κόσμου και ο ίδιος ο δημιουργός του κόσμου!».

Ο Λάκης τον κοίταξε παραξενεμένος. Η φιγούρα φώναζε ξανά: «Μάλλον αναρωτιέσαι δύο πράγματα, το πώς μιλώ τη γλώσσα σου και το πώς δεν μου επιτίθεται εμένα το *Serpento*. Λοιπόν, είναι πολύ απλό, πρώτον ξέρω όλες τις γλώσσες του κόσμου και καταλαβαίνω πως είσαι Έλληνας. Δεύτερον...» ενώ το έλεγε αυτό, έβγαλε ένα μηχανηματάκι που ο Λάκης δεν καταλάβαινε τι ήταν. «Αντίο όπως και αν σε λένε» φώναζε και έφυγε. Το φίδι όρμησε στον Λάκη. Ενώ το φίδι άνοιγε το στόμα του, ο Λάκης έκλεινε τα μάτια του. Το επόμενο πράγμα που άκουσε ο Λάκης ήταν ένας ήχος μετάλλου και σκέφτηκε: «Μέταλλο μέσα σε ένα τεράστιο φίδι, κάτι δεν πάει καλά», άνοιξε τα μάτια του και τι να δει, τα πάντα πάνω κάτω, δεξιά αριστερά, όλα μέταλλο! Ο Λάκης σκέφτηκε: «Ααα, ώστε αυτό που κρατούσε εκείνος ήταν τηλεχειριστήριο!» και κατάλαβε πως το έλεγχε όλη την ώρα. Τότε ήταν και η στιγμή που ο Λάκης κατάλαβε ότι το μέταλλο είχε κόψει τα σχοινιά του. Ο Λάκης άρχισε να περπατάει και συνέχιζε για πολλή ώρα μέχρι που έφτασε στο τέλος. «Ελπίζω να μην πήγαινα ανάποδα τόση ώρα» σκέφτηκε ο Λάκης και ανακουφίστηκε όταν κατάλαβε πως έκανε λάθος. Πρόσεξε ότι μπορούσε να δει μέσα από τα μάτια. Κοίταξε και είδε τον αρχηγό των ιθαγενών να κρατάει το τηλεχειριστήριο πίσω από την πλάτη του και να τους μιλάει συγχρόνως. Μόλις τελείωσε την

πρότασή του έδειξε το φίδι. Τότε ο Λάκης άκουσε ένα δυνατό θόρυβο από πίσω του και πρόσεξε τα δύο ηχεία. Μόλις το φίδι σταμάτησε να “μιλάει” όλοι οι ιθαγενείς προσκυνούσαν τον αρχηγό τους. Έτσι, ο Λάκης κατάλαβε ότι ο αρχηγός τους χρησιμοποιούσε με το φίδι που υποτίθεται ήταν θεός. Ο Λάκης ήθελε να το σταματήσει και του φάνηκε πολύ εύκολο μιας και τα καλώδια ήταν μπροστά του. Ο αρχηγός άρχισε να μιλάει και όταν σταμάτησε, ο Λάκης έκοψε τα καλώδια.

Μόλις τα έκοψε το σώμα του φιδιού έπεσε σαν να λιποθύμησε και άνοιξε το στόμα του. Ο Λάκης τότε βρήκε ευκαιρία να βγει και καθώς έτρεχε να ξεφύγει κοίταξε πίσω και είδε ότι οι ιθαγενείς ήταν θυμωμένοι με τον αρχηγό τους. Τελικά βρήκε τον δρόμο για το αεροπλάνο και έφυγε. Στο ταξίδι του σκέφτηκε πως επιτέλους έζησε μια περιπέτεια σαν καμία άλλη, αλλά ακόμα ένιωθε σαν να του έλειπε κάτι.

Τότε κατάλαβε πως δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο από το να δει το πιο απίστευτο μνημείο του κόσμου. Έτσι λοιπόν, επί δύο χρόνια, ταξίδευε σε όλο τον κόσμο για να δει τα μνημεία, όμως κανένα από αυτά δεν γέμιζε το κενό που ένιωθε. Τελευταίος του σταθμός ήταν το Μάτσου-Πίτσου, μια παλιά πόλη των Ίνκας. Πίστευε ότι εάν το έβλεπε, τότε, θα ένιωθε καλύτερα, αλλά έκανε λάθος. Ετοιμαζόταν να φύγει, αλλά εκείνη τη στιγμή, το χώμα που πατούσε κατέρρευε.

Ο Λάκης άρχισε να πέφτει και εκεί που νόμιζε ότι θα διαλυθεί έπεσε πάνω σε άχυρα. Όταν σηκώθηκε είδε το πιο απίστευτο θέαμα από όλα. Από ό,τι φαίνεται οι Τυκας είχανε βρει σπηλιές μέσα στα βουνά όπως και ένα οικοσύστημα, και τι οικοσύστημα!!! Υπήρχαν τα πιο όμορφα δέντρα, τα πιο όμορφα ζώα και το πιο όμορφο νερό στη γη. Ακόμα και τα σπιτάκια τους ήταν πανέμορφα. Μπροστά σε τόση ομορφιά ο Λάκης είχε μείνει άφωνος. Μετά όμως σκέφτηκε πως εάν το μάθαιναν οι άνθρωποι θα το κατέστρεφαν στα σίγουρα. Το μόνο που έκανε ήταν να βγάλει μια φωτογραφία και έφυγε. Λυπόταν τόσο πολύ που έπρεπε να φύγει και να μην ξανά έρθει. Όμως τον έκανε κάτι παραπάνω από χαρούμενο η φωτογραφία που έβγαλε. Καθώς γυρνούσε στο σπίτι του συνειδητοποίησε ότι είχε δει το πιο όμορφο μέρος στη γη. Κι όμως, ακόμα ένιωθε να του λείπει κάτι.

Τότε τα παράτησε, γύρισε πίσω στην Ελλάδα και σταμάτησε να κυνηγάει την ευτυχία. Μια μέρα που είχε βγει για βόλτα συνάντησε ένα κοριτσάκι το οποίο τον ρώτησε: «Τι έχεις;», «Μακάρι να ήξερα, έφαχνα για τρία ολόκληρα χρόνια αυτό που μου λείπει και δεν το βρήκα. Από ό,τι φαίνεται θα είμαι για πάντα δυστυχισμένος» αποκρίθηκε. Τότε το κοριτσάκι απάντησε με σιγουριά: «Μπορεί να μην ξέρεις τι έχεις, αλλά εγώ έχω να σου πω πως όταν είμαι λυπημένη μου περνάει αμέσως όταν περνάω χρόνο με τους ΦΙΛΟΥΣ ΜΟΥ.» Αυτές ου δύο τελευταίες λέξεις αντήχησαν στο μυαλό του Λάκη. Είχε πάρει πλούτη, είχε ζήσει απίστευτες περιπέτειες και είχε δει το πιο όμορφο μέρος στη γη, αλλά τώρα κατάλαβε πως τίποτα δεν μετράει να δεν έχεις κάποιον μαζί σου σε αυτό.

Τώρα κατάλαβε πως αυτό που ήθελε πάντα ήταν ΦΙΛΟΙ. Έτσι, χωρίς δεύτερη κουβέντα, αποχαιρέτησε το κοριτσάκι και πήγε να κάνει φίλους. Έτσι έζησε αυτός καλά και εμείς καλύτερα.

